

یکشنبه ۸ بهمن ۱۴۰۲ • ۱۶ صفحه • ۱۰ هزار تومان • دوره سوم • سال دوم • شماره ۳۳۴
www.hammionline.ir

گزارش
شهری

ارزیابی کارشناسان از فرونشست در قلب تهران

بعد از ظهر جمعه ۶ بهمن ضلع شرقی میدان قزوین، خیابان کارگر جنوبی تهران دچار فرونشست شد و حفرة‌های زیرزمینی پایتخت که سال‌هاست کارشناسان در مورد خطر آفرینی آن هشدار می‌دهند، در شهر تهران بار دیگر خودنمایی کرد و احتمال ایجاد فاجعه را افزایش داد. چراکه

پریسا شامی
خبرنگار شهری هم‌میهن

تاسیسات زیرزمینی تهران فرسوده شده و حفرة‌هایی به وجود آورده که در کنار فرونشست‌ها به معضلی بزرگ برای پایتخت‌نشینان تبدیل شده است. اسکن زیرزمینی شهر تهران یکی از ضروریاتی است که در دو دوره اخیر مدیریت شهری پایتخت - دوره پنجم و ششم - مورد غفلت قرار گرفته است. سال ۱۳۹۵ انفجار گاز در محله شهران حفرة بزرگی نمایان و سیل انتقادات به سوی مدیریت شهری روان شد. قبل و پس از حادثه شهران نیز حفرة‌های زیرزمینی خودنمایی کردند و به همین سبب مدیریت شهری درصدد اسکن شهر تهران برآمد. در آن زمان دستگاهی از یک شرکت ژاپنی اجاره شد تا بخشی از شهر تهران اسکن شود اما در روزهای پایانی مدیریت محمداقرا قالیباف در شهرداری تهران، قرارداد اجاره این دستگاه تمام شد و مدیریت شهری آن را به ژاپن برگرداند تا معضل حفرة‌های زیرزمینی برجای باقی بماند. جمعه ۶ بهمن امسال نیز دوباره ابتدای خیابان کارگر جنوبی فرو رفت. حامد یزدی‌مهر، مدیرکل مدیریت بحران تهران درباره فرونشست زمین در خیابان کارگر جنوبی به فارس گفت: «این حادثه بر اثر نشست آب اتفاق افتاده بود که به این فرونشست در دقایق اولیه رسیدگی و رفع مشکل شد. طی بررسی‌ها و حفاری‌ها، عوامل شرکت آب و فاضلاب به یک حمام عمومی قدیمی برخوردند که از بافت‌های قدیمی آنجا بوده و از دوران گذشته باقی مانده بود.»

دام قدیمی برای حمله به ایران

تحلیلی از مجید محمدشریفی
درباره جهت‌دهی اسرائیل به سیاست‌تهاجمی آمریکا

چالش‌های يك مفهوم

نسبت منافع ملی و مصالح دینی با گفتارهایی از:
محمد منصورنژاد، حسین محمدی سیرت و خسرو قبادی

مرزهای هشدار را رد کرده‌ایم

گفت‌وگو با کامران زینالزاده
رئیس پژوهشکده مطالعات دریایچه ارومیه

دستور تاریخی لاهه

ارزیابی کارشناسان اندیشکده شورای آتلانتیک از حکم اولیه درباره اسرائیل

گزارش
پارلمان
۲۰۳

جدال بودجه‌ای دولت و مجلس بالا گرفت

سرمقاله

هر دو درست می‌گویند

یک دعوی‌ای جدی میان مجلس و دولت به وجود آمده، که اگر چه ریشه در گذشته دارد ولی اکنون و به علل گوناگون تشدید شده است. دولت بر حسب وظیفه ذاتی خود لایحه بودجه را به مجلس می‌دهد؛ لایحه‌ای که شامل درآمد‌ها و هزینه‌های سالانه دولت است. دولت این لایحه را بر اساس معیارها و قواعد درست یا نادرست خود تهیه و تنظیم می‌کند. هنگامی که لایحه به مجلس می‌رود، مجلس باید رسیدگی و سپس آن را تصویب یا رد کند. از این رو، به کمیسیون ویژه ارجاع می‌شود و در آنجا تغییرات آغاز می‌شود. این تغییرات چندسواد دارد؛ یکی، معطوف به جلب رضایت افکار عمومی است تا مبادا مجلس متهم نشود. دیگری، معطوف به اولویت‌نمایندگان در مناطق خودشان است که هر کس سعی می‌کند بودجه حوزه انتخابیه خود را بزرگتر کند. به جز این دو مورد، ممکن است نسبت به اصول و فرض‌های لایحه بودجه دولت هم نقد و نظر داشته باشند. به این علل است که مجلس بودجه را تغییر می‌دهد. در مقابل، دولت به درستی اعتراض می‌کند که مسئول بودجه من هستم و شما نمی‌توانید تغییرات مهمی در آن دهید و تراز و ساختار بودجه را به هم بریزید. مجلس هم به درستی پاسخ می‌دهد که اگر ما باید تصویب کنیم، حق هرگونه تغییری را داریم. هر دو درست می‌گویند؛ در حالی که این روند، سرجمع نادرست است و دود این تعارض نیز به چشم مردم می‌رود. آیا همه دنیا همین‌طور است؟ از یک جهت، بله. دولت‌ها بودجه می‌دهند و مجالس آنها را تأیید یا رد یا اصلاح می‌کنند، ولی چون در آن جوامع، جامعه حزبی است؛ بنابراین، تقاضای اصلی در سطح حزبی میان دولت و مجلس صورت می‌گیرد و هر دو در برابر مردم مسئولیت مشترک دارند. در حالی که در ایران هر کدام سعی می‌کنند، مسئولیت را به عهده طرف دیگر بیاندازند و هیچ‌کدام زیر بار مسئولیت ناشی از تبعات منفی بودجه نمی‌روند. دولت در لایحه اخیر افزایش حقوق‌های کارمندان و بازنشستگان را بسیار محدود کرده است. تورم‌دهی‌ها نیز نسبت به ماه قبل به ۲/۲ درصد رسید که اگر همین‌گونه ادامه یابد و تورم ناشی از افزایش قیمت دلار در هفته اخیر هم به آن اضافه شود، به‌طور قطع تا پایان سال، تورم سالانه حداقل به حدود ۳۵ درصد خواهد رسید. بنابراین، پیشنهاد دولت برای افزایش میانگین ۱۸ درصدی حقوق کارمندان برای هیچ وجدانی پذیرفتنی نیست. ولی مجلس هم برای اینکه بگوید به این رقم اندک رضایت نداده، آن را به ۲۰ درصد رسانده است. در حالی که این دو درصد هیچ مشکلی را حل نمی‌کند و تورم تا پایان سال تصاعدی خواهد شد و سال آینده هم همین روند تورمی برقرار است (اگر بدتر نشود). مجلس برخی تغییرات دیگر را هم در همین چارچوب در نظر گرفته که همگی موجب اعتراض سازمان برنامه و بودجه است. زیرا معتقدند تغییرات داده‌شده از سوی مجلس، کسری بودجه را افزایش می‌دهد. ولی همین مجلس همزمان بودجه صد و سیصد و هشتاد و پنج درصد اضافه می‌کند که مثل چاه ویل است؛ هر چه بودجه در آن بریزید، باز هم بودجه می‌خواهد بدون اینکه کارایی آن بهبود یابد.

گزارش
رسانه
۱۶

بامصوبه دیروز مجلس بود چه ۸۰۰۰ میلیارد تومانی به ۲۴ هزار میلیارد تومان می‌رسد

چاه صد اوسیمما پر نفی می‌شود

کامبیز نوروزی، کارشناس حقوق رسانه: الان صد اوسیمما بنا به گفته خود مسئولان ارشد سازمان، بخش بزرگی از حوزه نفوذش را از دست داده و مخاطبان‌شان به شدت کاهش پیدا کرده است. علت اصلی افت مخاطبان نیز بی‌شک در مسئله بودجه نیست. صد اوسیمما یک سازمان بسیار بزرگ با ریخت‌پوش‌های بسیار زیاد است اما به هیچ‌عنوان کارایی ندارد و قافیه را به رقبای خود باخته و اصلاً مشخص نیست این بودجه چرا سه برابر شده است. عباس عیدی، روزنامه‌نگار و تحلیلگر سیاسی: افزایش بودجه صد اوسیمما آن هم با ۵۸ درصد، یعنی سه برابر افزایش حقوق کارمندان، دقیقاً به‌منزله این است که دوز مواد مصرفی را زیاد کردیم که در نهایت منجر به آور دوز و مرگ می‌شود. افکار عمومی به افزایش بودجه توجهی ندارد، چرا که مخاطب زیادی برای رادیو و تلویزیون باقی نمانده است که به نتایج این بودجه‌ها نگاه کنند. سید رضا صائمی، نویسنده گروه فرهنگ: اگر معیار و منطق افزایش سه‌برابری بودجه برای حمایت از این رسانه و افزایش مخاطبان آن باشد، این منطق کاملاً غیر علمی و مغایر با دستاوردهای دانش ارتباطات و مطالعات رسانه‌ای است. تحقیقات و پژوهش‌های رسانه‌ای نشان می‌دهد، آنچه موجب افزایش و رضایت مخاطب می‌شود سطح کیفی برنامه‌ها، جذابیت‌های رسانه‌ای و دراماتیک آن است.

سایه پینوشه هنوز با ما است

گفت‌وگوی اختصاصی هم‌میهن با
آریل دورفمن که اخیراً کتاب
«نشخوار رویاها»، خاطرات
او از تبعید در دوران دیکتاتور شیلی
در ایران منتشر شده است

روایت
نویسنده
۱۴۰۱۵

سرنگونی مصدق در ایران شبیه یک پیش‌گویی از آنچه بود که ۲۰ سال بعد برای ما در شیلی برای آینده اتفاق افتاد. همیشه فکر می‌کنم بدترین تجربه‌ها باید فرصت‌هایی برای آموختن و تفکر باشند. مبارزه با دیکتاتوری حرکتی شرافتمندانه است اما موقعیت‌های آن مبارزه هم اغلب مبارزان را تبدیل به مردمی می‌کند که بدترین ویژگی‌هایشان را به نمایش می‌گذارند. زن‌ها منبع زندگی هستند؛ به‌خصوص وقتی علیه ستم پیاپی می‌خیزند